

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΓΛΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΘΑΛΑΣΣΑΚΗ

Βιβλίο
2

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Το μυστικό του Σαρωνικού

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θ Α Λ Α Σ Σ Ι Ν Ε Σ Π Ε Ρ Ι Π Ε Τ Ε Ι Ε Σ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστικό του Σαρωνικού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Θανάσης Τσίτσικας
ΣΚΙΤΣΑ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΟΡΩΝ: Ελένη Σταυροπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΤΙΤΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέττας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Χρυσούλα Μπουκουβάλα, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-789-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΓΛΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΘΑΛΑΣΣΑΚΗ

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Το μυστικό του Σαρωνικού

*Αφιερώνεται στην κόρη μου Μελίνα,
το φωτισμένο στολίδι της ζωής μου*

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΑΪ-ΝΙΚΟΛΑ ΣΤΟΝ ΣΑΡΩΝΙΚΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή	11
Η απόφαση	45
Στο Αγκίστρι	52
Στο μεταξύ, ο Ξέρξης...	71
Στη Σαλαμίνα	80
Στην Αίγινα	106
Στο μεταξύ, ο Ξέρξης...	134
Στον Πόρο	141
Στο μεταξύ, ο Ξέρξης...	159
Στα Μέθανα	162
Στην Ύδρα	172
Στο μεταξύ, ο Ξέρξης...	219
Το δόλωμα	223
Στις Σπέτσες	245
Στο μεταξύ, ο Ξέρξης...	284
Επικίνδυνα πειράματα	288
Το αίνιγμα του ναυαγίου	294
Δυο λόγια για τον Σαρωνικό	355
Ευχαριστίες	371
Εργαστήρι ανάγνωσης	372

Σχεδιάγραμμα ιστιοπλοϊκού σκάφους

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ενας χρόνος είχε περάσει από τότε που τέλειωσε η μεγάλη περιπέτειά μου με τους τρομερούς πειρατές των Κυκλάδων και το καταραμένο πλοίο τους, την *Ιπτάμενη Παριανή*.

Η ζωή μου συνεχιζόταν πάλι στα γνώριμα μέρη μου, στο αγαπημένο μου νησί, τον Σεν Τζώρτζη του Σαρωνικού. Γεμάτος εμπειρίες και γνώσεις από τα τόσα που πέρασα και τα πλάσματα που συνάντησα στις Κυκλάδες εκείνο το καλοκαίρι, οι γονείς μου με έστειλαν να ξεκουραστώ στους θείους μου που κατοικούσαν στο νησάκι Λαγούσες, έξω από την Αίγινα.

Θυμάμαι πως στις Λαγούσες πηγαίναμε από όταν ήμουν ένα μικρό γλαρόπουλο για διακοπές με τους γονείς μου, καθώς είναι ένα από τα πιο πολυσύχναστα νησιά για τους γλάρους του Σαρωνικού, ενώ η μητέρα

μου έλεγε πάντα πως ο τόπος αυτός ήταν για τους γλάρους ό,τι η Μύκονος για τους ανθρώπους!

Από τη μια αγνάντευα το νησί Αγκίστρι απέναντί μου, καθώς και το μικρό εκκλησάκι που είναι στην κοντινή βραχονησίδα, κι από την άλλη τη Σαλαμίνα, ενώ η γλαροσυρροή είχε αρχίσει να με ενοχλεί.

Λάθος νησί είχα διαλέξει για να ξεκουραστώ, συλλογίστηκα, καθώς χιλιάδες άλλοι γλάροι κυκλοφορούσαν και έκρωζαν ασταμάτητα.

Ενόσω εγώ χάζευα το Αγκίστρι και σκεφτόμουν τι να γίνεται η Χρυσάφενια, που στο μεταξύ είχε τελειώσει τη σχολική της χρονιά στη Σχολή Λευκών Μαγισσών της Μήλου, ένα όμορφο λευκό ιστιοφόρο ήρθε και έριξε άγκυρα στα ρηχά νερά του διαύλου.

Ένωσα μεγάλη χαρά, καθώς τα ιστιοφόρα είχαν γίνει πια η μεγάλη μου αδυναμία. Είχα μάθει τόσα γι' αυτά στο πρώτο μου ταξίδι στις Κυκλάδες, που από τότε δεν έχανα αφορμή να τα παίρνω στο κατόπι και να σκαρφαλώνω στο κατάρτι τους, φτεροκοπώντας και κάνοντας γύρους από πάνω τους, σταματώντας να ξεκουραστώ πάνω στο σταυρό του άλμπουρού τους, κάτι που γενικά οι καπεταναίοι τους θεωρούσαν μεγάλο γούρι.

Μα τούτη τη φορά ο καπετάνιος ήταν γυναίκα. Και όχι μόνο! Και το πλήρωμα ήταν γυναικείο εκτός από δυο αγόρια, και φαινόταν να το διασκεδάζει πολύ.

Θυμήθηκα τις όμορφες στιγμές που είχα περάσει μαζί με τη Μένη, την αγαπημένη μου άγκυρα, καθώς

και όλες τις άλλες φίλες μου, την Κύνα τη γοργόνα, την αδελφή του Μεγαλέξαντρου, και την Αναστασία, το κοριτσάκι που γνώρισα στο πρώτο μου ταξίδι στις Κυκλάδες κι ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που μπορούσε να δει την, αόρατη για όλους τους υπόλοιπους, Κύνα. Βλέπετε, η καημένη η Κύνα, λόγω της ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας από τα πολλά κινητά, τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας και τηλεόρασης, και τις αντένες για δορυφορικές λήψεις, σαν μαγικό πλάσμα που ήταν, είχε γίνει αόρατη για το ανθρώπινο είδος και μονάχα πλάσματα ευαίσθητα σαν την Αναστασία, πλάσματα από το ζωικό βασίλειο και πουλιά σαν κι εμένα μπορούσαν να τη δουν και να επικοινωνήσουν μαζί της.

Τα αδιάκοπα κρωξίματα των αδελφών μου δεν κατάφερναν να σκεπάσουν τις χαρούμενες κραυγές των γυναικών και των παιδιών τους που έκαναν βουτιές και κολυμπούσαν γύρω από το σκάφος.

Κοιτάζοντας πιο προσεκτικά, δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Ε λοιπόν, ναι, δε με γελούσαν! Πάνω σ' αυτό το ιστιοφόρο που έβλεπα για πρώτη φορά, βρίσκονταν η μητέρα της Αναστασίας και η ίδια η Αναστασία! Πόσο χαιρόμουν που τις ξανάβλεπα...

Κουτροβαλιάστηκα τινάζοντας τα φτερά μου πάνω στην προσπάθειά μου να πετάξω προς το σκάφος τους, μα καθώς πλάναρα προς το κατάρτι με σκοπό να δω την Αναστασία από κοντά, τη στιγμή εκείνη η εύθυμη παρέα, κάτω από τις διαταγές της καπετάνισ-

σας, αποφάσισε να σηκώσει την άγκυρά της και να φύγει. Μα καθώς η άγκυρα ανέβαινε, άκουσα τις τρομαγμένες φωνές των δυο αγοριών, που ήταν επιφορτισμένα να σηκώσουν την άγκυρα, να λένε: «Ο Χριστός κι η Παναγιά! Σηκώνουμε και κάτι άλλο μαζί με την άγκυρα! Μοιάζει με... άνθρωπο, όχι, όχι, με ψάρι, τι 'ναι τούτο, καλέ;» έλεγε ένα από τα παιδιά του σκάφους, που το φώναζαν Κωνσταντίνο και εκείνη την ώρα πατούσε το κουμπάκι για να μαζευτεί η αλυσίδα της άγκυρας.

«Τι λες, παιδί μου, εκεί πέρα, είσαι με τα καλά σου; Άντε, μη χασομεράς!» φώναξε η **σκίπερ**, που καθόταν στο τιμόνι στο πίσω μέρος του σκάφους, στα αγόρια που ήταν μπροστά. «Μπας κι είναι τίποτε φύκια, τρομάρα σου, που άρχισες να βλέπεις ανθρώπους-ψάρια; Μάρκο, δεσ μην κάνει καμιά βλακεία, ανεβάστε τη σωστά».

«Καμιά γοργόνα θα 'ναι, καπετάνισσα», χαχάνισαν οι άλλες, αλλά κάπου είχαν ανησυχήσει για την παράξενη αναγγελία που έκαναν τα δυο αγόρια από την πλήρη.

«Παναγιά μου, ελάτε γρήγορα μπροστά, κυρία Λευκοθέα», είπε στην καπετάνισσα ο Μάρκος, ο φίλος του Κωνσταντίνου, το δεύτερο αγόρι της παρέας. «Δεν ξέρω τι είναι».

*Σκίπερ = κυβερνήτης
(καπετάνιος)
ιστιοφόρου σκάφους*

Η καπετάνισσα και όλο μαζί το πλήρωμά της έτρεξαν μεμιάς στην πλήρη να δουν τι συμβαίνει. Ένα παράξενο πλά-

σμα, που θύμιζε ψάρι με γυναικεία χαρακτηριστικά, με δέρμα ημιδιάφανο, ανθρώπινο πρόσωπο και θώρακα, μακριά άσπρα μαλλιά αλλά χέρια με μεμβράνες αντί για δάχτυλα και δυο μικρά ποδαράκια που κατέληγαν σε μικροσκοπικές ουρές ψαριών, ήταν μπλεγμένο από τα μαλλιά στην αλυσίδα της άγκυρας και χτυπιόταν αδύναμα, προφέροντας ακατάληπτες φράσεις απόγνωσης.

Δεν μπόρεσα να αντισταθώ στο απρόσμενο θέαμα και αμέσως πέταξα προς το σταυρό του άλμπουρου, δίχως η Αναστασία να με πάρει ειδηση. Θρονιάστηκα εκεί για να ελέγχω καλύτερα την κατάσταση, γεμάτος περιέργεια και πρόθυμος να βοηθήσω αν μου το ζητούσαν.

«Να βουτήξει γρήγορα η Αιμιλία να την ξεμπλέξει, μην την τραυματίσουμε», είπε η καπετάνισσα ψύχραιμα, ενώ όλο το πλήρωμα έβγαζε επιφωνήματα φόβου, ανάμεικτου με δέος.

«Αμάν, τι πλάσμα είναι αυτό; Γοργόνα;» «Γοργόνα, σου λέω», έλεγαν τα αγόρια.

«Καλέ, ποια γοργόνα, δεν υπάρχουν γοργόνες, παιδιά, μεταλλαγμένο ψάρι θα είναι», έλεγε η Σοφία που ήταν η μητέρα του Μάρκου και η οποία κατάλαβα πως ήταν η πιο ορθολογίστρια από όλες.

«Να ειδοποιήσουμε το λιμεναρχείο, έναν κτηνίατρο, κάτι, τέλος πάντων! Εσείς, παιδιά, σταθείτε μακριά από το πλάσμα», έλεγε κάποια άλλη.

«Είτε εξωγήινο είναι, είτε πλάσμα της αβύσσου, να τηλεφωνήσουμε στα κανάλια», έλεγε μια στρουμπου-

λή μελαχρινή που άκουσα να τη φωνάζουν Σταθή και ήταν μητέρα του άλλου κοριτσιού, της Αριάδνης, φίλης, όπως κατάλαβα, της Αναστασίας.

Όχι πάλι τα κανάλια, έλεος! σκέφτηκα, καθώς θυμήθηκα το χαμό που είχε γίνει στις Κυκλάδες με την *Ιπτάμενη Παριανή* και τα ιδιωτικά κανάλια της τηλεόρασης.

Η Αιμιλία, η μητέρα του Κωνσταντίνου, στο μεταξύ είχε βουτήξει και είχε ξεμπλέξει με προσοχή πολλά από τα μαλλιά του πλάσματος κόβοντάς τα με ένα ναυτικό μαχαίρι για να το ελευθερώσει· τώρα το κρατούσε, με κάποιο φόβο είναι η αλήθεια, στην αγκαλιά της καθώς αυτό φαινόταν να έχει λιποθυμήσει.

«Φέρ' την ως τη σκαλίτσα με προσοχή, κι εσείς ελάτε να την πιάσουμε για να την ανεβάσουμε», έδωσε εντολή η καπετάνισσα στο έντρομο πλήρωμα. «Βρε, τι κοιτάτε σαν χαζές, ελάτε να βοηθήσετε! Παιδιά, ξαναρίχτε την άγκυρα ώσπου να δούμε τι θα γίνει», πρόσταξε η Λευκοθέα τα δυο αγόρια.

«Μα, Λευκοθέα, μήπως δεν πρέπει να το αγγίξουμε, τι λες, να το ρίζουμε πάλι στη θάλασσα και να φύγουμε, μπορεί να 'ναι μολυσμένο, να μας μεταδώσει κάποια άγνωστη ασθένεια, να 'ναι επικίνδυνο, ούτε το λιμεναρχείο να μην ειδοποιήσουμε, ποιος θα μας πιστέψει, θα μας περάσουν για τρελές, καταλαβαίνεις τι πάμε να κάνουμε;» είπε με μια ανάσα μια μεσόκοπη ξερακιανή που την έλεγαν Πελαγία και ήταν θεία του Μάρκου.

«Μπορεί να μη μας πιστέψει κανείς, μα εγώ δεν αφήνω αβοήθητη για τίποτε στον κόσμο μια... Τελχίνα. Όλη

μου τη ζωή περίμενα να δω κάτι τέτοιο και ποτέ δεν το κατάφερα, και τώρα που την έχω στα χέρια μου και μάλιστα τραυματισμένη, να την αφήσω αβοήθητη; Ποτέ!» είπε η Λευκοθέα κι έτσι έμαθα κι εγώ πώς λεγόταν αυτό το παράξενο πλάσμα.

«Πώς; Πώς είπες; Τελχίνα; Τι είναι τούτο πάλι, έχεις τρελαθεί, καπετάνισσα;» μουρμούρισαν οι γυναίκες, ενώ τα αγόρια και τα κορίτσια κοιτούσαν με θαυμασμό.

«Είναι Τελχίνα, σας λέω, ένα μυθικό πλάσμα των θαλασσών· τα τελευταία χρόνια ακούω από ψαράδες του Αγκιστριού να λένε ότι έχουν δει τέτοια πλάσματα να κολυμπούν στη θάλασσα. Ο θρύλος λέει πως έρπουν ακόμη και στα δρομάκια του νησιού τις έρημες, κρύες νύχτες του χειμώνα. Μη φοβάστε και μη λέτε κουταμάρες για εξωγήινους και τέτοια. Δικό μας πλάσμα, γήινο είναι. Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε την ευκαιρία να το γνωρίσω! Εμπρός, βοηθάτε όλοι να τη φέρουμε στο κατάστρωμα», είπε η Λευκοθέα αποφασισμένη για όλα και με ύφος που δε σήκωνε αντίρρηση.

Σταυρός = οριζόντια μεταλλική δοκός κάθετη στο κατάρτι του ιστιοφόρου. Ένα ιστιοφόρο μπορεί να έχει δυο ή τρεις σταυρούς, από τους οποίους ξεκινούν τα ξάρτια (συρματόσχοινα) που στηρίζουν το κατάρτι στο σώμα του σκάφους.

Ενώ τα δυο αγόρια ξανάριχναν την άγκυρα στο νερό, εγώ άλλαζα θέση και φτεροκοπούσα πότε πάνω στον ένα **σταυρό** του άλμπουρου, πότε πάνω στον άλλο, αφού δεν ήθελα να χάσω τίποτε από αυτό το

απίστευτο θέαμα. Πλησίασα τελικά πάνω στη μάτσα της μαϊστρας και κούρνιασα εκεί για να παρακολουθήσω καλύτερα τα δρώμενα.

Η ηλικιωμένη γυναίκα-ψάρι με τα κατάλευκα μακριά μαλλιά, από τα οποία είχαν μείνει σχεδόν μόνο τα μισά, φαινόταν ταλαιπωρημένη από την περιπέτειά της. Η καπετάνισσα την τοποθέτησε προσεκτικά σε ένα μεγάλο μαξιλάρι απ' αυτά που έχουν τα σκάφη για να κάθεται στο κατάστρωμα και ακούμπησε το κεφάλι της σε ένα άλλο.

Της πήρε το σφυγμό, ενώ με τρόπο οι υπόλοιπες γυναίκες αναφώνησαν πως είχε κάτι σαν βράγχια στα πλευρά της.

«Έχει και βράγχια, βλέπετε; Κι αυτά φαίνονται να τρεμουλιάζουν. Από πού αναπνέει τελικά; Από τη μύτη και το στόμα ή από τα βράγχια;» ρώτησε η Πελαγία, η πιο εκνευριστική από όλες.

Καθώς πλησίασα ακόμη καλύτερα να δω το πλάσμα από κοντά, θυμήθηκα αυτά που έλεγαν οι σοφοί μας, για κάτι παράξενα όντα που έμοιαζαν με γοργόνες αλλά δεν ήταν, και που κατά καιρούς τα συναντούσαν στο νησί μας, στον Σεν Τζώρτζη, καθώς και σε άλλα βραχονήσια του Σαρωνικού, αλλά ακόμη και σε πιο απομακρυσμένα, σε όλο το Αιγαίο. Δε θυμόμουνα όμως το ανθρώπινο όνομά τους και, βεβαίως, ο ίδιος δεν είχε δει ποτέ κανένα.

«Και από τα δυο αναπνέει. Μήπως ξέρω κι εγώ ακριβώς; Μακάρι να γνώριζα περισσότερα. Πάντως δε φαίνεται να έχει κάτι σοβαρό, απ' όσο ξέρω δηλαδή ότι

ισχύει σε ανθρώπους. Τι είδους πρώτες βοήθειες πρέπει να προσφέρω σε μια Τελχίνα, ούτε κι εγώ έχω ιδέα», ομολόγησε η Λευκοθέα.

Το πλάσμα σάλεψε ελαφρά κουνώντας το ένα του χέρι και φέρνοντάς το στο πρόσωπό του, σαν κάτι να ήθελε να πει.

«Ύδωρ, ύδωρ, ελεήμονες!» ψιθύρισε η Τελχίνα με δυσκολία.

Η Αναστασία έτρεξε αμέσως να της φέρει ένα μπουκάλι νερό. Το πλάσμα, αφού ήπιε μπόλικο, φάνηκε να συνέρχεται.

Λίγο στα αρχαία, λίγο στη σημερινή ελληνική γλώσσα, άρχισε να ξετυλίγει το κουβάρι της ιστορίας της.

«Είμαι η Αλία, αδελφή των Ξακουστών Τελχίνων, που αργότερα οι άνθρωποι με είπαν Λευκοθέα. Πατέρας μου είναι ο Πόντος και μάνα μου η Γαία», ξεκίνησε να λέει κουρασμένα.

«Για δεσ που έχουμε το ίδιο όνομα!» αναφώνησε η καπετάνισσα. «Κι αν θυμάμαι καλά από τη μυθολογία που έχω διαβάσει, κάποτε ήταν σύζυγός σου ο θεός Ποσειδώνας. Έτσι δεν είναι;»

«Και βέβαια ήταν, που να μην έσωνε... ο προκομμένος! Μας τον εμπιστεύτηκε να τον αναθρέψουμε η μητέρα του, η Ρέα, αλλά όταν μεγάλωσε, έκανα βλέπετε το λάθος – τον ερωτεύτηκα και τον παντρεύτηκα. Του έκανα και έξι γιους και μια κόρη, τη Ρόδο, του αχάριστου!» είπε το πλάσμα με πίκρα.

«Καλέ, τι λέει αυτή, ότι γέννησε τη Ρόδο, το νησί;

Και θέλει δηλαδή να την πιστέψουμε;» ρώτησε η Πελαγία.

«Δεν εννοώ ότι γέννησα νησί, αδαής γυναίκα. Η κόρη μου ανήκει κι αυτή στο γένος των Τελχίνων, και τον καιρό εκείνο των θρύλων και των μύθων, οι κάτοικοι του νησιού έδωσαν σ' αυτό το όνομά της από σεβασμό και λατρεία στο πρόσωπό της».

«Και γιατί οι άνθρωποι σε είπαν αργότερα Λευκοθέα;» ρώτησε τότε ένα από τα αγόρια.

«Να, είναι μια χαζή φήμη που διέδωσαν τότε οι άνθρωποι, αλλά δεν είναι αλήθεια. Μια φορά που η θεά Αφροδίτη ταξίδευε από την Κύπρο στα Κύθηρα θέλησε να κάνει μια στάση στη Ρόδο αλλά την εμπόδισαν να σταματήσει οι έξι γιοι μου. Δεν τη χωνεύανε γιατί ήταν... ψηλομύτα και καλόβλεπε τον πατέρα τους, τον Ποσειδώνα. Έδινε κι αυτός αφορμές, βλέπεις... Τότε εκείνη τους τρέλανε τους γιους μου για λίγο κι ύστερα διέδωσε την άθλια φήμη πως με βίασαν κι ότι εγώ από την ντροπή μου πνίγηκα και μεταμορφώθηκα σε θεά Λευκοθέα. Μεγαλύτερη βλακεία δεν έχω ξανακούσει. Άκου τώρα μπουρδες! Μπορεί να πνιγεί μια Τελχίνα; Δεν μπορεί! Μην πιστεύετε σε τέτοιες σαχλαμάρες, τίποτε από όλα αυτά δε συνέβη».

«Αντίθετα, όσα έχουμε μάθει, πως εσείς οι Τελχίνες είχατε επινοήσει πολλές τέχνες, ειδικά τη μεταλλουργία, κι είχατε κάνει ανακαλύψεις γνωστές και χρήσιμες για τους ανθρώπους, είναι αλήθεια; Εσείς φτιάξατε το δρεπάνι που χρησιμοποίησε ο Κρόνος για να ακρωτη-

ριάσει τον Ουρανό; Εσείς κατασκευάσατε την περίφημη τρίαινα του Ποσειδώνα; Είστε αυτοί που ανακάλυψαν τη χαρακτηριστική των μετάλλων;» ρώτησε η Λευκοθέα.

«Και βέβαια».

«Καλά, κι ο Ποσειδώνας; Υπάρχει στ' αλήθεια; Δύσκολο να το πιστέψουμε. Γιατί τον είπατε πριν αγάριστο;» τη διέκοψε ο Κωνσταντίνος όλο περιέργεια.

«Άντρες, νέε μου, τι περιμένεις; Οι περιπέτειές του με άλλες γυναίκες δεν έχουν τελειωμό. Φυσικά, έχουμε χωρίσει εδώ και... χιλιάδες χρόνια. Και βέβαια ο Ποσειδώνας υπάρχει – καλή του ώρα...» ψιθύρισε η Αλία, που προφανώς συνέχιζε να αγαπάει τον μεγάλο θεό της θάλασσας παρότι, απ' ό,τι κατάλαβα, δεν της ήταν καθόλου πιστός.

«Για στάσου μια στιγμή: έχω διαβάσει κι άλλα πράγματα για τους Τελχίνες, εκτός από τα θαυμαστά που είπαμε πιο πριν· και έχετε γίνει γνωστοί κι από αυτά επίσης, αν και δε μου αρέσουν καθόλου, έτσι και αληθείουν», τη διέκοψε ξαφνικά η Λευκοθέα.

«Δηλαδή, τι εννοείς; Τι κάνουν που δε σου αρέσει; Έλα, Παναγία μου, πού μπλέξαμε! Παιδιά, πείτε μου ότι δεν ονειρεύομαι!» πετάχτηκε η Σοφία.

«Οι αρχαίοι τούς περιγράφουν βέβαια σαν αμφίβια όντα που σέρνονταν στη γη και έπλεαν στα νερά», στράφηκε η Λευκοθέα στη Σοφία. «Κάτι μεταξύ δαίμονα, ανθρώπου και ψαριού, με μεμβράνη ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών, όπως οι χήνες. Κάποιες φορές τούς παρίσταναν χωρίς χέρια, χωρίς πόδια, με φρύδια

και μεγάλα βλέφαρα. Όλα αυτά εντάξει, όπως βλέπουμε ανταποκρίνονται περίπου στην εμφάνιση της Αλίας. Αυτό που δε μου αρέσει όμως είναι πως θεωρούνταν μάγοι και γητευτές, και πως εξαπέλυαν βροχές, χαλάζι, χιόνι, κι έριχναν ακόμη και κεραυνούς. Έλεγαν πως οι Τελχίνες “μάτιαζαν” και η κακία τους είχε γίνει παροιμιώδης».

«Εμείς κακοί; Ποτέ! Ε, τώρα, κανέναν κεραυνό τον ρίχνουμε κι εμείς αν χρειαστεί, αλλά μόνο εκεί που πρέπει. Όσο για το μάτιασμα... θα απαντήσω και σ' αυτό σε λίγο. Τι άλλο ξέρετε, ανθρώπινα πλάσματα, για μας;»

«Να, έχω διαβάσει πως κατά τη διάρκεια των αιώνων υπήρξαν πολλές διηγήσεις ναυτικών και ψαράδων που κατά καιρούς σάς έπιαναν στα δίχτυα τους. Τους τελευταίους αιώνες οι μόνες αναφορές προέρχονται αποκλειστικά από τον Σαρωνικό, και ιδιαίτερα από το νησί Αγκίστρι. Διάβασα πως ένας Τελχίνας φυλασσόταν βαλσαμωμένος μέχρι πρόσφατα στις Σπέτσες και άλλος ένας στη Σαλαμίνα, αλλά οι ιδιοκτήτες τους δεν ήθελαν να πουν περισσότερα γι' αυτό. Όσο για τους κατοίκους του Αγκιστριού, λένε πως πολλές φορές σάς έχουν δει τις νύχτες και σας αποκαλούν “δαίμονες της θάλασσας”. Λένε πως σας βλέπουν να προσπαθείτε να περπατήσετε με το αλλόκοτο βήμα της φώκιας ή του πιγκουίνου στα καλντερίμια του νησιού και αναφέρουν μάλιστα πως όταν σας κοιτάνε, πετρώνουν από το φόβο τους ώσπου να το βάλουν στα πόδια και να κρυφτούν έντρομοι στα σπίτια τους. Έτσι δικαιώνεται και

η αρχαία φήμη σας για το κακό και βάσκανο μάτι σας, κι αυτό είναι που δε μ' αρέσει», κατέληξε η Λευκοθέα.

«Δηλαδή είναι αλήθεια πως ζείτε πια στον Σαρωνικό;» παρενέβη η Αριάδνη όλο περιέργεια.

«Αλήθεια είναι. Παρότι ξεκινήσαμε από τη Ρόδο, και εμείς ιδρύσαμε τις πόλεις Κάμειρο, Ιαλυσό και Λίνδο, τελικά καταλήξαμε στον Σαρωνικό, όπου και βρίσκεται πια κρυμμένο το βασίλειό μας».

«Βρε κορίτσια, έχουμε τρελαθεί τελείως; Πώς γίνεται τώρα εμείς να μιλάμε μ' ένα... δαίμονα της θάλασσας που ζει στον Σαρωνικό, κι αυτός να μας απαντάει; Και να λέτε κιόλας ότι μπορεί και να... ματιάσει; Α πια, δε γίνονται αυτά τα πράγματα, σιμπήστε με να συνέλθω», φώναξε τρομοκρατημένη η Αιμιλία.

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να σας εξηγήσω, να τα μάθετε όλα. Εσείς θα με πιστέψετε, αφού βλέπετε πως υπάρχω και δεν είμαι πλάσμα της φαντασίας σας. Μια και ήρθαν έτσι τα πράγματα και βρέθηκα μπλεγμένη στην άγκυρά σας, πρέπει να σας μιλήσω για το μεγάλο μυστικό του Σαρωνικού· φαίνεστε καλές γυναίκες, και τα παιδιά σας το ίδιο, ίσως λοιπόν μπορείτε να μας βοηθήσετε», είπε αποφασιστικά η Αλία.

«Ρε συ, Λευκοθέα», μουρμούρισε η Πελαγία, «μπας και ονειρεύομαι; Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνουν τούτα τα πράγματα. Δηλαδή εμείς τώρα έχουμε πιάσει μια –πώς την είπατε; Τελχίνα;– και αυτή τώρα μας μιλάει;»

«Πελαγία, σκάσε και μη μιλάς, να δούμε πού το πάει», έκανε η Σοφία με αγανάκτηση.

Δύο καθηγητές γενετικής, ύστερα από ένα παράξενο πείραμα, φέρνουν πίσω στη ζωή τον Ξέρξη, τον περιβόητο Πέρση βασιλιά. Εκείνος όμως μεταμορφώνεται σε ένα πελώριο, τρομακτικό και αθάνατο πλάσμα, που τρέφεται με απόβλητα και πλαστικά. Σκοπός της νέας του ζωής είναι να εκδικηθεί τους Αθηναίους για την ήττα του στη ναυμαχία της Σαλαμίνας, νεκρώνοντας τα σμαραγδένια νερά του Σαρωνικού.

Μόνο οι ψαράνθρωποι Τελχίνες φαίνονται ικανοί να τον σταματήσουν και ζητούν τη βοήθεια του νεαρού και ατρόμητου γιάρου Νικόλα Θαλασσάκη, καθώς και ενός ιστιοφόρου σκάφους με πλήρωμα θαρραλέο και κάπως... ασυνήθιστο.

Θα καταφέρει άραγε ο Νικόλας να ανατρέψει τα καταστροφικά σχέδια του Ξέρξη και να ανακαλύψει ποιος πραγματικά βρίσκεται πίσω απ' όλα αυτά; Θα μπορέσει να σώσει τον Σαρωνικό και τα πανέμορφα νησιά του;

Ένα 100% ελληνικό θαλασσινό μυθιστόρημα, αφιερωμένο στη γοητεία της ιστιοπλοΐας, με ανεξάντλητο χιούμορ και απρόβλεπτες περιπέτειες, που θα προβληματίσει, αλλά και θα διασκεδάσει μικρούς και μεγάλους.

**ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΤΙΚΟ ΚΟΥΙΖ
ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΙΚΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΑΡΩΝΙΚΟ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΚΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-789-1

9 789604 537891

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 08372

Από 11 ετών και για όλες τις ηλικίες

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ